

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

6 У 7339/16

Дана 06.12.2018. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Друштва за унутрашњу, спољну трговину и маркетинг “Д.” д.о.о. Б., ..., кога заступа пуномоћник Александар Самуиловић, адвокат из Београда, Коче Капетана бр.3, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-47-04-00239/2016-11000 од 29.03.2016. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе, Филијале Палилула бр. 47-0038/20156-0015 од 10.02.2016.године, којим је тужиоцу за угоститељски објекат “К.о.м.” у Б., ... бр. ..., изречена мера привремене забране обављања делатности у трајању од 7 дана у периоду од 10.02. до 16.02.2016. године, с тим што порески обвезник може да почне да ради 17.02.2016. године, а жалба не задржава извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника, дана 06.05.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних Законом о управним споровима, посебно наводећи да је неистинито приказано чињенично стање. Наводи да су порески инспектори отпочели вршење теренске контроле евидентирања промета преко фискалне касе у објекту тужиоца, као и да је у Записнику о контроли наведено и да је контролисана фискална каса преко које се евидентира промет за алкохолна и безалкохолна пића. Контролисане су две фискалне

касе код тужиоца. Образлажући чињенице које су погрешно и непотпуно утврђене, тужилац закључује да је право пореског инспектора да дискреционом оценом изрекне меру привремене забране обављања делатности, ограничено само на ситуацију када је приликом теренске контроле утврђено да се промет од продаје робе или пружања услуга не региструје преко фискалне касе. Оваква мера законом није дозвољена у ситуацији када је у поступку утврђено да је промет евидентиран преко фискалне касе, али да приликом наплате купцу нису издати фискални исечци. Неиздавање фискалног исечка купцима може искључиво и једино да буде предмет посебног поступка пред надлежним прекршајним судовима, међутим сматра да законом није предвиђено да се због тога може изрећи мера привремене забране обављања делатности. У конкретном случају није тачна ни чињеница да порески обвезник приликом наплате купцима није издавао фискалне исечке. Пореска управа тј. порески инспектор нема ниједан доказ за такву тврдњу. Порески обвезник наводи да је евидентирао сваки промет преко фискалне касе, издао фискалне исечке купцима добара и услуга, а околност да ли је купац узео фискални исечак са стола и исти понео са собом или не, не тиче се пореског обвезника који за то не може сносити било какве последице. Тужилац се позива на одредбу члана 18. Закона о фискалним касама и наводи да приликом вршења контроле порески инспектор није имао ниједан захтев у смислу наведене одредбе Закона о фискалним касама према корисницима услуга пореског обвезника, јер ни од једног од гостију у угоститељском објекту у којем је вршена теренска контрола, није затражено да покаже фискални истечак, нити је узета ма каква изјава, иако су гости почели да напуштају објект. Сматра да је грубо злоупотребљено дискреционо овлашћење пореског инспектора, које се огледа у избегавању да потпуно и правилно утврди чињенице, јер у првостепеном поступку порески инспектор није чак ни констатовао да постоје писани докази који су достављени као прилог примедби на записник, односно копије контролне траке фискалне касе, иако је порески инспектор био у обавези да исту цени приликом доношења решења. Према томе, инспектор који је вршио контролу чак ни по примедбама пореског обвезника није ценио доказе који директно искључују ма какву одговорност пореског обвезника. Због свега наведеног тужилац сматра да је повређена одредба правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку јер нису дати разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења. Такође, тужилац сматра да образложење оспореног решења садржи само препис навода жалбе тужиоца без правне оцене истих и без разлога за одлуку каква је дата и без сагледавања аргумената тужиоца. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа, као и да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у складу са АТ и ТТ и то за састав тужбе 30.000,00 динара, као и за судске таксе по одмерењу суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе,

у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган извршио теренску контролу евидентирања промета преко фискалне касе и проверу радно правног статуса запослених код тужиоца, за угоститељски објекат наведен у образложењу оспореног решења и утврдио да порески обвезник није евидентирао сваки остварени појединачни промет преко фискалне касе и није издао сваком кориснику услуга фискални исечак, чиме је поступио супротно одредби члана 18. став 1. Закона о фискалним касама, о чему је сачињен записник о извршеној теренској контроли од 03.02.2016. године. Како је контролом утврђено да порески обвезник није евидентирао сваки остварени појединачни промет преко фискалне касе, чиме је поступљено супротно одредбама члана 118. став 1. Закона о фискалним касама, нашао је да су се стекли услови прописани чланом 131. став 1. тачка 4. и став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији за доношење решења од 10.02.2016. године, којим је контролисаном пореском обвезнику изречена мера привремене забране обављања делатности у трајању од 7 дана од 10.02. до 16.02.2016. године. Тужени је нашао да наводи тужиоца нису од утицаја на другачије одлучивање, јер је порески обвезник био дужан да истовремено са испоруком добара -услуга евидентира промет преко фискалне касе, а најкасније до момента наплате, при чему су према налажењу туженог без основа наводи жалбе, да није у питању малопродаја телевизора или сточне хране. Тужени образлаже да одредбе члана 18. став 1. Закона о фискалним касама важе за подједнако сва лица уписана у одговарајући регистар за промет добара на мало, односно за пружање услуга физичким лицима без обзира на регистровану делатност, при чему угоститељство није изузето. Контрола је вршена на основу ванредног плана министра финансија у складу са одредбом члана 118. став 3.- индиције да је повећан обим нелегалне трговине и члана 124. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, уз асистенцију инспектора Пореске управе – Сектора пореске полиције и припадника Министарства унутрашњих послова у складу са чланом 135. став 3. - 6. и чланом 155. истог Закона. Стога тужени налази да су наводи тужиоца у том делу неосновани. Како тужилац није доказао порекло вишка готовог новца у пазару у односу на евидентирани промет преко фискалне касе, то је тужени нашао да је првостепени орган неспорно утврдио да обвезник неевидентира сваки појединачни промет преко фискалне касе у смислу одредбе члана 18. став 1. Закона о фискалним касама и према томе изрекао меру привремене забране обављања делатности. Образложење решења садржи све делова прописане одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, па тужени налази да су неосновани наводи да је вршилац контроле био дужан да у образложењу решења означи разлоге којима се руководио у примени дискреционог права за одређивање тако тешке мере, као што је забрана обављања делатности. Тужени је ценио неоснованим и навод да је првостепени орган злоупотребио своје дискреционо овлашћење и одредио сувише тешку меру као што је забрана обављања делатности у објекту у трајању од 7 дана, јер је Законом о пореском поступку и пореској администрацији, одредбом члана 131. став 1. тачка 4. прописано да у току пореске контроле порески инспектор може пореском обвезнику изрећи меру привремене забране вршења делатности у трајању од 60 дана ако утврди да се промет од продаје

робе или пружања услуга не региструје преко фискалне касе или на други прописан начин. Како је у току теренске контроле утврђено неслагање пазара, мање евидентирани промет преко фискалне касе у износу од 25.786,00 динара, чиме је тужилац поступио супротно одредби члана 18. став 1. Закона о фискалним касама, тужени налази да су испуњени услови из члана 131. став 1. тачка 4. и став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, за изрицање мере привремене забране вршења делатности у објекту у трајању од 60 дана, као што је констатовано у записнику и ожалбеним решењу. Наводи тужиоца да је решење о мери донето из разлога што купцима нису дати фискални исечци, неосновани су јер наведено није законом предвиђен разлог за изрицање мере привремене забране вршења делатности, што је образложено ожалбеним решењем. Овлашћено службено лице одлучује по свом уверењу које ће чињенице узети као доказане на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа понаособ и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, а у складу са одредбама члана 10. (начело оцене доказа) Закона о општем управном поступку. Са свега наведеног, тужени је донео одлуку на основу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 18. став 1. Закона о фискалним касама (“Службени гласник РС”, бр. 135/04 и 93/12), прописано је да је обвезник који је у складу са овим законом дужан да евидентира сваки појединачни промет добара на мало, односно промет услуга физичким лицима преко фискалне касе, дужан да купцу добара, односно кориснику услуге одштампа и изда фискални исечак фискалне касе преко које је евидентиран промет, без обзира да ли купац добара, односно корисник услуга то захтева или не.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...15/16), прописано је да у току пореске контроле порески инспектор може пореском обвезнику изрећи меру привремене забране вршења делатности у трајању од 60 дана ако утврди да се промет од продаје робе или пружања услуга не региструје преко фискалне касе или на други прописани начин.

По налажењу Управног суда оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је на правилно утврђено чињенично стање без повреде правила поступка од утицаја на другачије решење ове управне ствари правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге које као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд. Стога је правилно тужени орган оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 10.02.2016. године, којим је тужиоцу изречена привремена мера забране обављања делатности у трајању од 7 дана. Ово стога што је у проведеном поступку утврђено и записнички констатовано да тужилац није издавао сваком кориснику услуга фискални истечак, чиме је поступљено супротно одредбама члана 18. став 1. Закона о фискалним касама, па је са становишта суда правилно изречена мера тужиоцу као у диспозитиву ожалбеног решања на основу члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Суд налази да је тужени правилно ценио жалбене наводе, које је оспореним решењем детаљно

образложио и за које је правилно нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање ове пореско правне ствари, с обзиром на то да је у конкретном случају неспорно утврђено да је наплата извршена без издавања фискалног исчека, а да је промет евидентиран након наплате, што произлази из фискалних исчека који су саставни део списка овог предмета, па како је код тужиоца утврђено неслагање пазара – мање евидентирани промет преко фискалне касе, суд налази да је правилно управни орган закључио да су испуњени услови за изрициње мере привремене забране обављања делатности тужиоца за период наведен у диспозитиву ожалбеног решења.

Суд је ценио тужбене наводе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени, довели до другачије одлуке у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је, с обзиром на то да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чланова 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 06.12.2018. године, 6 У 7339/16

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ